

Отдавна дебнящи въ мракътъ
По върлия планински пжтъ.

III.

Грѣй чуждо слънце въ тоя чужди край;
Устата жадъ, тжга душата трови.
Зловѣщо дрънкать тежкитѣ окови . . .
Ахъ, до кога ли тоя пжтъ ще трай!

Ей падна вечерь. Грохнали, безъ мощь.
Оковитѣ си тѣ едвамъ влачаха.
Посрѣдъ поле низамитѣ ги спрѣха:
Ще се ношува тука тая нощъ.

Единъ о другъ привързаха ги пакъ
И скоро всички тежъкъ сънь обори.
Единъ отъ тѣхъ очи си не затвори
И бдя за дълго, буденъ въ нощний мракъ.

Размѣрний ходъ на нощния стражарь
Дочуваше едвамъ той въ тишината,
Сегисъ-тогисъ и звѣнь отъ желѣзата
На сѣпнатъ въ сънѣ нѣкой свой другарь.

А борять го прѣдсъници мечти —
И прѣзъ мечтитѣ шепотъ му се стори . . .
И въ полудрѣмка той очи затвори —
Наявѣ чуденъ блѣнъ му се вѣсти:

— Съсь ведъръ погледъ, съ усмѣхъ на уста
Надъ него бѣ се майка му привела,